

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **S. M.**, zastoupena JUDr. Jiřím Rajchlem, advokátem se sídlem Jungmannova 1010, Roudnice nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2013, č. j. OAM-86/ZA-ZA06-ZA04-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 11. 2013, č. j. 42 Az 2/2013 – 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Jiřímu Rajchlovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4.114 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) brojí kasační stížností proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2013, č. j. OAM-86/ZA-ZA06-ZA04-2013. Tímto rozhodnutím žalovaný zastavil řízení o stěžovatelčině žádosti o udělení mezinárodní podle § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť žádost stěžovatelky vyhodnotil jako nepřijatelnou podle § 10a písm. e) zákona o azylu.

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem

Krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatelkou tvrzené obavy z „Mukačevské mafie“ zcela korespondují s obavami, které stěžovatelka uvedla jako důvod své předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, o níž bylo rozhodnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 4. 2003, č. j. OAM-789/LV-07-P18-2002. V tvrzení stěžovatelky se opakuje toliko přetrvávající obava z návratu. Podle názoru krajského soudu se tedy ve výpovědi stěžovatelky žádná nová skutečnost, relevantní pro řízení o mezinárodní ochraně, neobjevila. Tvrzená událost, že se její manžel při zjišťování možnosti jejího návratu na Ukrajinu s někým popral a musel následně vycestovat z Ukrajiny také, podle názoru soudu nemá relevanci pro posouzení žádosti samotné stěžovatelky. Proto ji nelze považovat ve vztahu ke stěžovatelce za relevantní novou informaci, která by zakládala důvod pro nové zkoumání odůvodněnosti žádosti stěžovatelky o mezinárodní

ochranu. Také potíže stěžovatelky při vyřizování náhradních cestovních dokladů na ukrajinském velvyslanectví nepovažoval krajský soud za relevantní skutečnost, neboť doklady byly stěžovatelce po urgenci vystaveny. Krajský soud v tomto směru odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, podle kterého za relevantní nové skutečnosti nelze považovat jakékoliv nové skutečnosti, ale pouze takové, které by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele.

Žádost stěžovatelky je tedy třeba považovat za nepřijatelnou podle § 10a písm. e) zákona o azylu. Krajský soud rovněž zdůraznil, že se žalovaný nad rámec tvrzení stěžovatelky zabýval i otázkou, zda v mezidobí od předchozí žádosti nedošlo ke změně politické a bezpečnostní situace v zemi původu odůvodňující opodstatněnost nynější žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný uzavřel, že mu žádná taková skutečnost není známa.

Podle krajského soudu tedy žalovaný postupoval zcela zákonně, pokud shledal žádost stěžovatelky o mezinárodní ochranu jako nepřijatelnou a řízení zastavil v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu. Vzhledem k této situaci nevznikl ve správním řízení prostor pro posuzování otázky udělení mezinárodní ochrany podle § 12 či 14 zákona o azylu. Relevantní skutečnosti ve vztahu k těmto formám mezinárodní ochrany byly přezkoumány již v rámci minulého azylového řízení.

Ve vztahu k doplňkové ochraně podle § 14a zákona o azylu krajský soud uvedl, že v minulém azylovém řízení dospěl žalovaný k závěru, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Stěžovatelka přitom namítala, že jí v případě návratu do země původu hrozí vážná újma ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, jehož znění koresponduje s původním zněním ustanovení § 91 zákona o azylu. O této otázce tedy žalovaný rozhodl již v předchozím azylovém řízení a v nyní přezkoumávaném azylovém řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti odůvodňující odlišné posouzení věci. Krajský soud také odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 Azs 29/2010 – 63, z něhož vyplývá, že zastavil-li žalovaný řízení pro nepřijatelnost žádosti, nebyl povinen rozhodovat o udělení doplňkové ochrany, neboť policie v rámci případného řízení o vyhoštění je povinna si vyžádat závazné stanovisko o důvodech znemožňujících vycestování.

Krajský soud neshledal důvodnou ani obecně formulovanou námitku stěžovatelky, že rozhodnutí žalovaného nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nebyly vzaty v úvahu veškeré skutečnosti a žalovaný se nevypořádal se všemi důkazy.

Kasační stížnost

Kasační stížností napadla stěžovatelka rozsudek krajského soudu ve výroku I., kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí její žaloby. Stěžovatelka uvedla, že kasační stížnost podává z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d). Zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka je přesvědčena, že uvedla nové důvody („některé z těchto skutečností“ jsou zcela nové) ve své žádosti o poskytnutí azylu, což nevzal žalovaný v úvahu, důsledně se těmito důvody nezabýval a zcela formálně rozhodl o nepřijatelnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatelka zrekapitulovala své obtíže v zemi původu s mafií a okolnosti, za kterých za ní v roce 2004 přicestoval manžel. Zopakovala problematiku vyhledávání dokladů o jejich existenci na Ukrajině a fakt, že následně bylo vyhrožováno ze strany mafie dceři, že pokud se stěžovatelka vrátí na Ukrajinu, budou mít problémy. Stěžovatelka je přesvědčena, že jí měl být udělen azyl podle § 14a, § 12 a § 14 zákona o azylu.

Stěžovatelka dále namítala, že se žalovaný nevypořádal s možností udělení doplňkové

pokračování

ochrany podle § 14a zákona o azylu. Podle názoru stěžovatelky jí hrozí v zemi původu nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

Podle stěžovatelky se žalovaný nevypořádal ani s možností udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatelka se domnívá, její případ je hodný zvláštního zřetele.

Stěžovatelka dále namítá, že napadené rozhodnutí „není v souladu se zákony“ a nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovaný nevzal v úvahu veškeré skutečnosti vztahující se k případu stěžovatelky a nevypořádal všechny provedené důkazy a nové skutečnosti uváděné stěžovatelkou ve správním řízení.

Stěžovatelka tvrdí, že v případě návratu na Ukrajinu jí hrozí nebezpečí vážné újmy z důvodu delšího pobytu v cizině. Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu zůstává nadále komplikovaná. Neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu bývají diskriminováni a pronásledováni.

Stěžovatelka závěrem navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu napadeného kasační stížností a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 7. 3. 2014. Zdůraznil, že stěžovatelka požádala o mezinárodní ochranu opakovaně. Poprvé přicestovala do ČR v roce 1997 a o mezinárodní ochranu žádala neúspěšně již v letech 2001 – 2003. Předchozí žádost o azyl podala stěžovatelka dne 26. 1. 2002 a zdůvodnila ji potížemi s pracovníky blíže neuvedené firmy, kteří jí a poté i jejím dětem vyhrožovali fyzickou likvidací, pokud neopustí zaměstnání a Mukačevo. Rozhodnutím ze dne 15. 4. 2003, č. j. OAM-789/VL07P18-2002 jí nebyl azyl udělen a nebyla na ni vztažena ani překážka vycestování podle tehdy platné právní úpravy. Žalobu podanou proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Hradci Králové rozhodnutím ze dne 26. 11. 2003, č. j. 30 Az 29/2003 – 24.

V nynějším řízení stěžovatelka uvedla pouze důvody, kterými se správní orgán dostatečně zabýval již v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žádné jiné relevantní skutečnosti stěžovatelka neuvedla.

Žalovaný rovněž upozornil na to, že žádost stěžovatelky působí účelově, neboť jejím opravdovým motivem je zřejmě legalizace pobytu na území ČR. Stěžovatelka žádost podala poté, co byla po téměř desetiletém nelegálním pobytu na území ČR zadržena policií a bylo jí vystaveno výjezdní vízum. Je též vedena v evidenci nežádoucích osob od 14. 8. 2012 do 9. 3. 2016.

Žalovaný závěrem navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a zjistil, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatelka je též zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatnila přípustné důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost je tak přípustná.

O stěžovatelčině žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní

soud nerozhodoval, neboť kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany má podle § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladný účinek ze zákona.

Vzhledem k okolnosti, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval nejprve otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního je obsaženo ve stabilizované judikatuře Nejvyššího správního soudu, viz například již usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou

V projednávané věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky nespĺňuje podmínku přesahu vlastních zájmů stěžovatelky a je proto nepřijatelná.

U některých námitek stěžovatelky nemohl zdejší soud přehlédnout jejich charakter pouhých obecných tvrzení. V tomto kontextu je třeba upozornit na ustálenou judikaturu zdejšího soudu, např. na rozsudek ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 – 37, ze kterého se podává: *„Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „necht' si každý střeží svá práva“; proto nemůže stěžovatelka v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věci, pokud sama neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.“*

Za takto obecné považuje zdejší soud námitku stěžovatelky, že některé z jí uváděných skutečností v nynějším řízení o udělení mezinárodní ochrany byly zcela nové. Stěžovatelka nijak nespécifikovala, které skutečnosti považuje za zcela nové a relevantní z hlediska povinností žalovaného se jimi věcně zabývat. Stěžovatelka ani nic konkrétního nenamítala proti posouzení relevance uvedených skutečností krajským soudem. Krajský soud správně vyšel z názoru Nejvyššího správního soudu prezentovaného v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 –

pokračování

65. Podle závěru tohoto rozhodnutí „*hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.*“ Relevanci potíží při vystavování cestovních dokladů krajský soud logicky správně odmítl, neboť doklady byly stěžovatelce, byť po urgencích, bez dalších komplikací vystaveny. Krajský soud také správně vyhodnotil, že fyzická potyčka manžela stěžovatelky se nevztahuje přímo k posouzení žádosti samotné stěžovatelky. Nejvyšší správní soud k tomu doplňuje, že tato fyzická potyčka může obecně (konkrétně není jednoznačněji doložena) ve vztahu ke stěžovatelce indikovat pouze to, že existují nějaké konfliktní vztahy vůči dalším osobám. To však nic nemění na tom, že tuto hrozbu již v dřívějším řízení o mezinárodní ochraně vyhodnotil žalovaný jako azylově irelevantní.

Za obdobně obecnou považuje zdejší soud také námitku stěžovatelky, že napadené rozhodnutí „*není v souladu se zákony*“, nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a žalovaný nevzal v úvahu veškeré relevantní skutečnosti vztahující se k případu stěžovatelky. Stěžovatelka nijak nespécifikovala namítaná procesní pochybení žalovaného, proto ani tato námitka není způsobit založit přijatelnost kasační stížnosti.

Stěžovatelka dále namítala, že se žalovaný nezabýval posouzením podmínek pro udělení doplňkové ochrany a humanitárního azylu. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu připomíná rozhodnutí rozšířeného senátu k problematice posuzování žádosti o azyl z hlediska těchto forem mezinárodní ochrany v případech, kdy je žádost o azyl shledána nepřijatelnou. V rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, dospěl k závěru, že „*...Zastavuje-li správní orgán řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemůže zároveň o věci samé, tedy o mezinárodní ochraně (tzn. ani o azylu, ani o doplňkové ochraně), rozhodovat.*“ Je také třeba připomenout závěry rozsudku zdejšího soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011 – 74, podle něhož „*Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřijatelnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.*“ Tento aspekt věci rozvíjí i dále citovaná judikatura, jak bude uvedeno v pasáži o ochraně principu non-refoulement.

Uvedený závěr lze vztáhnout i k velmi obecné námitce stěžovatelky v kasační stížnosti, podle níž neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu bývají diskriminováni a pronásledováni. Toto tvrzení stěžovatelka nijak blíže nekonkretizovala ani nijak nedoložila. Nejvyšší správní soud konstatuje, že takové tvrzení samo o sobě nevyhniká věrohodností a není podloženo žádnou doloženou zkušeností. Kromě toho tento soud odkazuje na rozhodnutí žalovaného o předchozí stěžovatelčině žádosti o mezinárodní ochranu (rozhodnutí ze dne 15. 4. 2013, č. j. OAM-789/LV-07P18-2002), v němž na základě informací o zemi původu neshledal žalovaný žádnou překážku vycestování. Ani tato námitka stěžovatelky tak nemůže založit přijatelnost kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud zohlednil při rozhodování o kasační stížnosti také aktuální obecně známou situaci na Ukrajině. Z judikatury zdejšího soudu totiž vyplývá, že za určitých okolností je krajský soud nebo Nejvyšší správní soud povinen přihlídnout ke skutečnostem, které vyjdou najevo v řízení, nebo které jsou známy o zemi původu obecně a z nichž vyplývá, že je nezbytné poskytnout žadateli o azyl doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu, neboť její

neposkytnutí by bylo narušením zásady *non-refoulement*; důležité je, že ochranu již nelze poskytnout v jiném řízení. Tento postup je odrazem závazku vyplývajícího z Ženevské úmluvy a čl. 3 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. (Srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, publikované pod č. 2288/2011 Sb. NSS.) V projednávané věci je třeba konkrétně vyhodnotit, zda by stěžovatelce v případě návratu do vlasti nehrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, spočívající ve vážném ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu [§ 14a odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu]. Obecně známá politická a bezpečnostní situace na Ukrajině taková rizika nenaznačuje. Jen ze zcela obecného pohledu lze připustit relevanci nějaké azylově významné novoty, respektive okolnosti umožňující poskytnutí doplňkové ochrany ve smyslu citovaného ustanovení zákona o azylu, kterou stěžovatelka nemohla z objektivních důvodů uplatnit již v řízení před žalovaným, neboť nastala nově až po skončení tohoto řízení.

Nejvyšší správní soud odkazuje také na svůj rozsudek ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 – 131, podle něhož „[k]rajský soud je povinen se odchýlit od § 75 odst. 1 s. ř. s. a přiblížit i ke skutečnostem relevantním z hlediska mezinárodní ochrany, které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tehdy, pokud by v daném případě neshledal dostatečné záruky k tomu, že budou tyto nové skutečnosti posouzeny v novém správním řízení k tomu příslušným správním orgánem z hlediska respektování zásady *non-refoulement* a že bude mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k jeho navrácení do země původu. Tuto otázku je třeba posuzovat vždy individuálně, tedy vzhledem ke konkrétní situaci daného žadatele o mezinárodní ochranu. (...) Dostatečné záruky pro respektování zásady *non-refoulement* budou dány v případě, že bude vzhledem ke konkrétním okolnostem věci zcela zřejmé, že žadatel bude mít možnost podat novou žádost o mezinárodní ochranu (§ 3 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) a že tato nová žádost bude přípustná (§ 10a zákona o azylu).“ Uvedené závěry lze aplikovat i v posuzovaném případě.

Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že stěžovatelce nic objektivně nebrání v tom, aby neprodleně poté, co obdrží toto usnesení, učinila u příslušného útvaru cizinecké policie nebo v přijímacím středisku (viz § 3a zákona o azylu) prohlášení o mezinárodní ochraně v souladu s § 10 zákona o azylu (novelou zákona o azylu, provedenou zákonem č. 379/2007 Sb., byla z § 10 zákona o azylu vypuštěna dvouletá lhůta, před jejímž uplynutím nebylo možné opakovaně žádat o mezinárodní ochranu). V něm může uvést opravdu nové azylově významné skutečnosti, vyplývající ze současné situace v zemi jejího původu, pokud takové existují. V takovém případě bude žalovaný povinen posoudit tuto žádost jako přípustnou minimálně v rozsahu ochrany mezinárodního závazku *non-refoulement*, který musí být respektován.

V této souvislosti je vhodné upozornit žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011 - 74, dle kterého podmínky pro zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu, je třeba zkoumat z hlediska všech forem mezinárodní ochrany, tedy i z hlediska důvodů pro poskytnutí doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. V citovaném rozsudku se uvádí, že „i v případě, kdy azylově relevantní důvody uváděné žadateli v řízení o udělení mezinárodní ochrany byly nepřipustné, nezabývá to ministerstvo povinnosti zabývat se i situací v zemi původu s ohledem na zprávy, které má k dispozici. Je tomu tak proto, že důvody pro udělení doplňkové ochrany mohou být zcela nezávislé na žadatelem uváděných důvodech opuštění země původu, a ani se o nich, na rozdíl od pracovníka ministerstva, které má k dispozici zprávy o zemi původu, nemusí dozvědět. Řízení pak lze zastavit pouze tehdy, bude-li ministerstvem shledáno, že situace v zemi původu je v době posuzování podmínek pro zastavení řízení taková, že nic nenasvědčuje tomu, že by hrozilo žadateli nebezpečí vážné újmy.“

Byť by existovaly nové relevantní skutečnosti, významné z hlediska mezinárodní ochrany, které nebyly v řízení před žalovaným zohledněny (neboť se v té době ještě nenastaly), má stěžovatelka dostatečné právní záruky pro to, že mohou být dodatečně posouzeny k tomu

pokračování

příslušným správním orgánem v novém správním řízení, pokud takové řízení vyvolá. Případné nové rozhodnutí o takové žádosti může být přezkoumáno soudem. Nejvyšší správní soud tedy opakuje, že jakákoli změna situace v zemi původu stěžovatelky může být odpovídajícím způsobem posouzena v novém správním řízení. Záruka respektování zásady *non-refoulement* v případě stěžovatelky je v uvedeném smyslu plně respektována. Nejvyšší správní soud neshledal důvod k prolomení pravidla stanoveného § 75 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.).

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za situace, kdy Nejvyšší správní soud neshledal odklon od judikatury ze strany krajského soudu ani neshledal jeho závažné procesní pochybení, a stěžovatelka sama žádné konkrétní důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdila, nelze než uzavřít, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje její vlastní zájmy. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

V řízení o kasační stížnosti byla stěžovatelka zastoupena JUDr. Jiřím Rajchlem, advokátem, ustanoveným usnesením krajského soudu ze dne 22. 4. 2013, č. j. 42 Az 2/2013 – 14. Ustanovený zástupce stěžovatele vyčíslil odměnu za zastupování v kasační stížnosti ze dne 9. 12. 2013. Ustanovený zástupce stěžovatelky požadoval odměnu za podání kasační stížnosti ve výši 3.100 Kč, režijní paušál za tento úkon 300 Kč a náhradu za DPH ve výši 714 Kč. Nejvyšší správní soud ověřil, že úkony, za které ustanovený zástupce stěžovatelky požadoval odměnu, odpovídají obsahu spisu. Na č.l. 44 spisu krajského soudu je pak založeno osvědčení o registraci ustanoveného zástupce stěžovatelky k DPH. Nejvyšší správní soud tedy přiznal ustanovenému zástupci stěžovatelky odměnu za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč [srov. § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 a § 6 odst. 1 advokátního tarifu] a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (srov. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Přiznanou odměnu navýšil zdejší soud o DPH. Celkově tedy přiznal ustanovenému zástupci stěžovatelky odměnu ve výši 4.114 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci stěžovatelky vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 2. dubna 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu